

1. Het toeval

De trein nadert de volgende halte en begint te vertragen. Helmi staat snel recht, loopt naar de deur en wacht ongeduldig tot de trein stopt. Bij het verlaten van de trein botst hij op een jonge vrouw die wil instappen. Ze valt. Enkele blaadjes van de rode roos die zij in haar hand hield en tegen haar borst drukte, komen op de grond terecht.

Helmi is in de war en slaagt er niet in om zich te verontschuldigen. Hij weet niet hoe dat moet in het Frans. Maar de jonge vrouw ziet eruit als een Arabische. Hij zou haar willen helpen, maar hij staat als aan de grond genageld. Duizend gedachten razen door zijn hoofd. Hij vreest dat de vrouw alarm zal slaan, dat de politie hem zal oppakken voor een fout die hij niet wilde begaan.

In dat moment van twijfel kijkt het meisje hem verbaasd aan, terwijl ze het stof van haar jurk slaat. De twee gezichten ontmoeten elkaar, verwonderd, verward ... en ten slotte met vreugde en herkenning.

‘Amal.’ Helmi geeft haar zijn hand en helpt haar recht te komen. Er valt een lange, diepe stilte. Het heden lijkt wel vergeten door de herinneringen aan vroeger. Tot Amal zich ervan bewust wordt dat de trein waar zij zo ongeduldig op wachtte, al vertrokken is.

‘Wat doe jij hier? Hoe ben je hier terechtgekomen?’ Hun gedachten zijn te verward om hun zinnen af te maken: ‘Waarom? Wat? Waar? ...’ Snelle vragen, gebroken antwoorden. Maar één antwoord dat alles overheerst, dat hen doet zwijgen, wenend: ‘Oorlog.’ Een woord dat bitter smaakt.

Helmi doorbreekt als eerste de stilte. ‘De oorlog heeft mij gedwongen om ons land te verlaten, om naar Europa te komen. Dat was de enige oplossing voor mij. En jij?’

Amal raakt maar moeilijk uit haar woorden: ‘Na de vernieling van ons huis en de dood van mijn vader ben ik met mijn

moeder, mijn broer en mijn zus vertrokken. En nu brengt het lot ons hier samen, maar wat een pijnlijk traject hebben we ervoor moeten afleggen.'

Er valt een lange stilte. Tranen die uit de ogen lopen, ontroerde gezichten ... Helmi kijkt achterom. 'Je trein heb je gemist.'

'Jammer, maar ik heb al zo veel gemist ... Maar jij was ook gehaast. Waar ga je heen?'

Helmi schrikt op. 'Momentje.' Hij neemt zijn gsm uit zijn zak en toetst een nummer in. 'Ik moet laten weten dat ik te laat zal zijn', legt hij uit aan Amal, terwijl hij wacht tot iemand de telefoon beantwoordt. Plots begint hij in het Frans te praten. Zijn gezicht verandert, wordt rood. Zijn stem klinkt nu veel dieper. Hij beëindigt het gesprek.

'Wat is er gebeurd?' vraagt Amal. 'Wat is er met je?'

'Niets. Maak je niet ongerust.'

'Maar –'

'Ik had een afspraak voor een sollicitatiegesprek. Door onze ontmoeting ben ik te laat. De persoon met wie ik had afgesproken, begon me meteen de les te spellen over discipline, dat ik stipt moet zijn. En dat ik dus niet meer hoeft te komen. Hij zei dat ik, als ik me wil integreren in de samenleving, moet leven zoals de Europeanen en niet zoals de Arabieren.'

Amal zucht. 'Het spijt me. Dat is mijn schuld. Waar ik kom, zijn er altijd meteen problemen.' Wenend begint ze zich hardop verwijten te maken.

'Maak je niet ongerust, alsjeblieft. Het is niet jouw schuld. Zelfs als ik op tijd was gekomen, zou hij me hebben afgewezen en voorwendsels hebben gevonden om mij dezelfde morele les te spellen. Ik ben het gewoon geworden.'

Met zijn zakdoek droogt Helmi de tranen van Amal. Een gevoel van tederheid overvalt haar, dat ze al lange tijd niet meer ervaren heeft. Helmi doorbreekt haar verwarring: 'Waar ga je heen?'

Zij begint te lachen: 'Misschien zul je zeggen ... Ik weet het niet. Je zult me gek vinden.'

'Helemaal niet', zegt hij. 'En verontschuldig mij als het om iets te persoonlijk gaat.'